

หน้ากาก

บทที่ 46

ร่างของชายหญิงนอนไม่รู้สึกรู้สีกตัวเคียงคู่กันมาในรถพยาบาลที่เปิดไฟหมุนส่งเสียงสัญญาณขอทางขณะที่เร่งลัดเลาะแซงรถคันอื่นๆไปข้างหน้า รหัศถูกส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดในทันที ขณะที่หัตถศาก็ถูกนำเข้าห้องรักษาพยาบาลฉุกเฉิน ญาติถูกเรียกตัวให้ไปดูแลที่โรงพยาบาลขณะที่จาริตต้องตามนายตำรวจไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจเจ้าของท้องที่

หลายชั่วโมงต่อมาหนุ่มใหญ่ก็ได้รับการปล่อยตัว หลักฐานที่บ่งบอกว่าอีกฝ่ายถือปืนบุกเข้ามาถึงห้องนอนในเวลาวิกาลและยิงเข้าใส่ก่อนทำให้เขาพ้นจากความผิดในเบื้องต้น

ระรินทิ้งลูกสาวไว้กับป้าไผ่ตามมาโรงพยาบาลทันทีที่ได้รับโทรศัพท์ หญิงสาวแทบจะพยุ่งตัวไว้ไม่ได้ ร้องให้พลางก็ฟังญาติเล่าเรื่อง

“ พี่ระบุกเข้าไปยิงเขาจริงๆ หรือคะคุณญาติ รินไม่เชื่อหรือ รินไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าพี่ระมีปืน ”

ชายหนุ่มได้แต่สั่นหน้า “ ผมได้ยินมาอย่างนั้น เรายังพิสูจน์อะไรไม่ได้หรือครับคุณริน ตอนนี้ภาวนาขอให้รหัศรอดชีวิตก็พอ กระสุนถูกที่สำคัญ หมอบอกว่าอันตรายมาก ”

“ โธ่ ไม่น่าเลย รินสังหรณ์อยู่แล้วที่เดียว ” เธอคร่ำครวญ “ รินห้ามไม่ทัน อยู่ๆ พี่ระก็ขับรถออกไปจากบ้าน...”

“ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด บางครั้งเราก้ห้ามไม่ได้ ” เขาได้แต่ปลอบ

หญิงสาวเซ็ดน้ำตา “ แล้วหัตถศายเป็นอย่างไรบ้างคะ ”

ชายหนุ่มพูดด้วยความรู้สึกที่หนักอึ้ง “ ยังไม่รู้สึกรู้สีกตัวครับ ติดเชื้อแล้วเกิดการแทรกซ้อน นี่ยังมาซ็อกเพราะตกใจ ยังเข้าไปเยี่ยมไม่ได้ ”

ในเวลาที่ไม่ได้เสียกัน ร่างของหญิงชายทั้งสองถูกพาเข้าไปรับการดูแลรักษาที่คนละมุมของห้องผู้ป่วยวิกฤติ ซึ่งเป็นห้องรวมขนาดใหญ่... แต่แต่ละเตียงที่ตั้งเรียงรายมีอุปกรณ์พิเศษติดตั้งไว้มากมาย หัตถศาก็ถูกส่งเข้าไปก่อน เธอรู้สึกตัวแล้ว แม้อยู่ภายใต้ฤทธิ์ยาแต่ก็คล้ายเธอรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นได้ชัดเจน ริมฝีปากแห้งผากปิดสนิท ทว่าดวงตาที่ลึมอยู่เพียงครึ่งปริมหยาดน้ำตา

มีสายน้ำเกลือแล้วยังเส้นลวดระโยงระยางจากร่างกายเธอไปยังเครื่องตรวจวัด จาริตในชุดเสื้อคลุมสำหรับเยี่ยม ยืนนิ่งอยู่ข้างเตียงจ้องมองใบหน้าซีดขาวของคนที่เป็นคู่หมั้นซึ่งเป็นภรรยาโดยพฤตินัยมาเป็นเวลานานมากกว่าห้าปีด้วยสายตาของผู้ชนะ

“ เธอเป็นของฉัน ไม่มีใครจะมาเอาเธอไปจากฉันได้ ” เขาก้มลงมากระซิบบอกอย่างเคียดแค้นเยาะหยัน “ ในเมื่อเธอทรยศนอกใจ เธอจะต้องมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานไปอีกนานเท่านั้น ”

หญิงสาวหลับตา น้ำตาวิ่งลงมาตามข้างแก้ม

หนุ่มใหญ่ไ้ปลายนี้อาบน้ำเช็ดให้

“ ฉันจะคอยเช็ดน้ำตาให้เธอ... จะคอยเช็ดให้เสมอ... แต่ก็คอยเตือนไม่ให้เธอลืมเรื่องที่เกิดขึ้น ฉันจะคอยชี้ให้เธอรู้ว่าผู้ชายของเธอมันลั้มลวงตรงไหน ในห้องที่เธอจะต้องอยู่กับมันตลอดไป...”

เมื่อจาริตถอดเสื้อคลุมกลับออกมา รหัศเพิ่งจะถูกส่งจากห้องผ่าตัดมาถึง หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีมองตามร่างที่ไร้สติบนเตียงที่ถูกเข็นผ่านเข้าไปอย่างเย็นชา ก่อนจะหันกลับมายังญาติที่จับแขนระรินเดินตามเตียงเข็นมาห่างๆ

พอดาสบตา ระรินก็แทบจะหมดแรงจนญาติต้องประคองไว้

“ ที่แท้พวกคุณรู้จักกันหมดทุกคน น่าแปลกใจจริงๆ ” จาริตพูดอย่างเยาะหยัน “ ผมไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่าตัวเองจะโง่ได้ถึงขนาดนี้ ”

ญาติไม่คิดจะแก้ตัว ตั้งใจไว้ก่อนแล้วว่าหลังจากนี้หากแม่จาริตไม่เอ่ยปากไล่ เขาก็จะเป็นฝ่ายลาออกจากงาน แม้รายได้ที่ได้รับจะสูงอย่างที่จะไปหาที่อื่นไม่ได้แล้วก็ตาม เขาปรารถนาจะอยู่กับคนที่มีความหวังใจเป็นมนุษย์มากกว่าปีศาจในคราบของมหาเศรษฐีรูปงามที่เป็นที่เคารพนับถือนิยมชมชื่นของผู้คนมากมายคนนี้

ปองทองได้แต่ร้องไห้จนหยันตาบวมเป่ง หญิงสาวผู้ติดตามมาที่โรงพยาบาลในตอนเช้าตรู่เมื่อระรินโทรศัพท์ไปเรียก เธอพาไปหน้าซีดเขียวที่ไร้การตกแต่งกระหืดกระหอบตามมาสสมทบ ผมยุ่งไม่เป็นทรงเพราะไม่มีเวลาจะทำให้เรียบร้อยนอกจากใช้สายยางรัดไว้ลวกๆ... เป็นเพราะปองเอง ไม่อย่างนั้นระของปองคงไม่โดนแบบนี้... อาการคร่ำครวญแทบขาดใจของเธอทำให้ระรินต้องสะอื้น

ภูติทคอยลูปแขนระริน บ่อยครั้งบีบมือบางๆ เพื่อปลอบโยน
ความเป็นห่วงลูกทำให้หญิงสาวต้องกลับไปบ้าน เธอเก็บของ
ใช้จำเป็นใส่กระเป๋า บอกป้าไผ่ว่าจะพาลูกไปอยู่เฝ้ารหัทที่โรงพยาบาล
ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้นภูติก็ตามมา สีหน้าของเขาทำให้เธอเข้าใจ
หญิงสาวหมดแรงจะทรงตัว เข่าอ่อนแทบจะทรุดลงตรงนั้น
ชายหนุ่มเอื้อแขนรับไว้

เขาไม่ได้เล่าว่าปองทองที่นั่งเฝ้าอยู่หน้าห้องถึงกับร้องไห้สิ้นเมื่อ
แพทย์แจ้งการจากไปของชายหนุ่มให้ทราบ เสียงคร่ำครวญราวกับ
ไร้สติตั้งล้นจนผู้คนแตกตื่นวิ่งออกมามุงดู พยาบาลต้องนำยาระงับ
ประสาทมาส่งให้ก่อนจะพาเธอไปนอน

รหัทจากไปแล้ว...

หญิงสาวรู้สึกเหมือนหัวใจจะขาดรอนลงเสียให้ได้.....

ภูติไม่เคยนึกฝันว่าจะต้องมาจัดพิธีศพแทนผู้หญิงที่ใกล้ชิดเป็น
ครั้งที่สองในเวลาไล่เลี่ยกันขนาดนี้ ครั้งแรกคือพ่อของทัตทยา และ
ครั้งนี้พี่ชายของระริน... ผู้ชายที่ทัตทยารักจนยอมทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง
ข้ามรั้วแห่งปัญหาและความยากลำบาก เพื่อที่จะไปใช้ชีวิตที่เธอคาด
เดาไม่ได้ร่วมกัน ในเวลานั้นเธอไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่ารหัทรักเธอจริง
หรือไม่ และชีวิตคู่กับรหัทที่เธอเลือกจะต้องพบกับความขัดสนทาง
การเงินขนาดไหน

เท่าที่เธอรู้ รหัทเป็นหนี้เพราะงานที่ทำอยู่ เพื่อนที่เป็นหุ้นส่วน
ทิ้งไปอยู่อเมริกา ...ทัตทยาอยากช่วยเขา... ทัตทยาเคยบอกอย่างนั้น
ตลอดเวลาเขาเห็นความไม่สบายใจและร่องรอยที่ฟ้องว่าผ่านการร้องไห้
โดยคาดเดาไม่ยากว่าใครเป็นต้นเหตุ แต่เธอก็ไม่เคยหยุดรักผู้ชายที่
เพิ่งจากไปผู้นั้น

หญิงสาวถูกย้ายออกจากห้องคนไข้วิกฤตซึ่งเป็นห้องรวมขนาดใหญ่
มารักษาตัวในห้องพิเศษซึ่งติดตั้งเครื่องมือครบครัน จาริตไม่
อาจจะมาเยี่ยมได้ตามที่ตั้งใจ การตายของรหัท ทำให้หนุ่มใหญ่
มหาเศรษฐีถูกตำรวจควบคุมตัวไว้อีกครั้ง

ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวจัด กางเกงดำสนิทของภูติ
ยืนซึมมอยู่ข้างเตียงคนป่วย คราบน้ำตาลที่ทิ้งทางหายลงไปตรงไรผม
บริเวณใบหู บอกให้รู้ว่าหญิงสาวรู้สึกตัวและระลึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น.....
ภูติ ปาดปลายนิ้วหวังจะลบรอยนั้นออกไป เปลือกตาของหญิงสาว
ขยับ ดวงตาแห่งแล้งเลื่อนลอยบอกความท้อแท้สิ้นหวัง

“ สวัสดิ์ ” ชายหนุ่มทักด้วยยิ้มที่พยายามฝืนแต่งปั้นขึ้น

“ ภู...” หญิงสาวร้องไห้ออกมา “ คุณนะ...” น้ำเสียงเธอ
ขาดหาย น้ำตาวิ่งตามกันลงมาที่แก้ม

ชายหนุ่มฝืนยิ้ม เป่าลมผ่านริมฝีปากอย่างปลอบ

“ หมอผ่าเอากระสุนออกมาแล้ว ”

“ จริงหรือ ” เธอยิ้มออกมา “ เขาปลอดภัยใช่ไหม ”

“ ใช่...”

“ บอกเขา... บอกว่าทัตรักเขา...”

“ ผมจะบอก...”

“ ถ้าเขาตอบแบบเดียวกัน ภูบอกเขาว่า ทัตรักมากกว่านะ ”

น้ำตาลันขึ้นในหน่วยตาของชายหนุ่ม “ ผมว่าเขารู้อยู่แล้ว ”

“ ภูต้องบอกเขานะ อย่าลืมนะ...”

อีกชั่วครู่ เปลือกตาของหญิงสาวก็ปิดลงอีกครั้ง ด้วยสีหน้าเจือ
ยิ้ม ลมหายใจอ่อนลึกลับ แม้โรคภัยจะคุกคามสาหัส แต่ถึงอย่างไร
ชายหนุ่มก็เชื่อว่าเธอกำลังกลับสู่นิทรที่เป็นสุขกว่าเดิม.....

แม้ทนายความระดับแนวหน้าที่ถูกเรียกตัวมาจะพยายามขอ
ประกันตัวให้ แต่คำอนุญาติก็ถูกดึงไว้ จาริตพบกับความตกต่ำที่สุดใน
ชีวิตเมื่อต้องถูกคุมขังอยู่หลังม่านลูกกรงเหล็ก

ภูติ มหาชายผู้เป็นนายจ้าง ในวันที่เขาแจ้งเรื่องสินคำลือต
ใหม่ถูกศาลกักไว้ จาริตแสดงความโกรธเกรี้ยว

“ ไ้ชรมณ์แน มัันรู้เรื่องนี้จากยุพยง ”

เขาเล่าออกมาเองโดยที่ภูติไม่ได้ไต่ถาม ว่าเมื่อเขาจับได้ว่า
ยุพยงมีความสัมพันธ์กับรหัท เธอก็คิดเอาตัวรอดด้วยการใช้รหัสผ่าน
ของเขาเข้าเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อหาข้อมูลทางการเงินและธนาคาร
จาริตบุกเข้าไปพอดี จึงรู้ว่ายุพยงปล่อยให้ข้อมูลทางการค้ารั่วไหล
ออกไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จนทำให้เกิดความเสียหายขึ้น
มากมายในระยะหลังๆ

“ รอก่อนเถอะไ้ชรมณ์เอ๊ย ฉันทันออกไปเมื่อไหร่ จะเหยียบ
ให้ตายไม่ให้นายมีอะไรเหลือ ” เขาพูดอย่างหมายมาด

จาริต ไม่ต้องทำสิ่งที่เขามุ่งหมายจะทำด้วยความอาฆาตแค้น
เพราะในเวลาต่อมา ชรมณ์ ผู้กระหึ่มยิ้มย่องกับชัยชนะ และเปลือ
แสดงความไม่ยี่หระกับการตายของรหัท ก็ต้องพบจุดอวสานต์ด้วย
น้ำมือของปองทอง คนใกล้ชิดที่เขาไว้ใจที่สุด... หญิงสาวผู้ซึ่ง

หัวใจแตกสลายและไม่สามารถเยียวยาหัวใจของตนเองกับการสูญเสียชายหนุ่มผู้เป็นที่รักลงได้ คนเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่างปองทอง ในยามที่ขาดสติไร้การควบคุม ย่อมทำเรื่องที่คาดไม่ถึงได้เสมอ...

ในวันต่อมา ภูติทพบจาริตนั่งเศร้าซึม ไหล่ค่อม ไบหน้าหมองคล้ำปรากฏริ้วรอยลึกซึ้ง

“ผมได้รับผลพิสูจน์ดีเอ็นเอแล้ว..” น้ำเสียงของชายผู้เป็นผู้ชนะมาตลอดแทบโหย ดวงตาที่มองลูกจ้างหนุ่มแห่งแล้งไร่รวาน

“เด็กเป็นลูกของผม... ลูกของผมเอง...”

ภูติที่ได้แต่นั่งนิ่ง เขารู้จักจาริตมานาน ชายผู้นี้ไม่เคยรู้จักคำว่าพ่ายแพ้ ดูเหมือนโชคชะตาจะอยู่ข้างเขามาตลอด ในครั้งนี้เกิดพลิกผัน พาเขาหลงสู่จุดวิกฤติตกต่ำที่สุดในชีวิต

“ตามผมมีดบาดไปจริงๆ แค่วัยชณะเดียวเท่านั้น...ผมก็ทำสิ่งที่ทำให้ตัวเองสูญเสียไปหมดทุกอย่าง...” หนุ่มใหญ่รำพึงด้วยดวงตาคมมนัว “ผมไม่เพียงทำร้ายตัดทายา... แต่ยังมีลูก...”

น้ำเสียงคนพูดแทบกระสั่นพร่าก่อนจะสะอื้นออกมาดังๆ

ภูติที่ไม่อยากจะเชื่อว่า จาริตกำลังร้องไห้!

“รู้ไหม ผมอยากมีลูกมานาน แต่ผลทางการแพทย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่เคยให้ความหวัง... เพราะอย่างนั้นผมถึงเข้าใจว่าเด็กไม่ใช่ลูกของผม... ผมฆ่าลูกของตัวเองกับมือ...”

“ผมเสียใจด้วยครับ ”

หนุ่มใหญ่เงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือที่ซับหน้าหนึ่งอยู่เนิ่นนาน

“ตัดทายาเป็นอย่างไรบ้าง ”

“อาการยังทรงตัวอยู่ครับ ”

“เขาบอบช้ำมาก คงต้องใช้เวลามากกว่าจะหาย ระวังคุณช่วยดูแลแทนผมด้วย คงจะอีกสักพักกว่าจะได้ประกันตัว”

“ได้ครับ...”

“บอกเขา.. ว่าผมขอโทษ ผมเสียใจที่ทำกับเขาอย่างนั้น...”

“ตัดคงจะดีใจถ้าคุณจาริตไปบอกกับเธอเอง ”

“ผมจะทำ แต่วานคุณบอกเขาก่อน บอกเขาทุกวัน เขาจะได้หายป่วยเร็วๆ ”

“ครับ ”

“บอกเขา...ผมสัญญาว่าจะไม่มีใครอีก จะรักเขาเพียงคนเดียว”

“ผมจะบอกครับ ตัดคงจะมีกำลังใจขึ้นมาก ”

ภูติที่แยกจากนายจ้าง นี่คงจะเป็นครั้งแรกที่ชายผู้ไม่เคยก้มหัวให้ใครร้องไห้ พูดคำว่าเสียใจและขอโทษ...

ตัดทายา รับฟังเสียงกระซิบบอกเล่าเอาใจด้วยความรู้สึกไม่ยินดี ยินร้าย “คุณจาริตฝากให้ผมบอกตัดว่าเขาเสียใจ เขาอยากให้ตัดหายป่วยเร็วๆ...”

เธอกลับเปล่งเสียงคล้ายเรียกใครคนหนึ่งด้วยความยินดี

“คุณระ ”

ภูติทลูบหลังมือเธอ “ลืมหั้ทเสียเถอะ นึกถึงคุณจาริตไว้ เขารักตัดนะ เขาพูดว่าต่อไปจะดีกับตัดและมีตัดเพียงคนเดียว ”

แม้จะตั้งใจฟังและสีหน้าบอกรับรู้ แต่คล้ายเธอไม่ได้สนใจสิ่งที่ได้ยินเลยแม้แต่น้อย ไม่มีเสียงตอบโต้ หากแล้ว สีหน้าของหญิงสาวกลับคล้ายจะแจ่มใสขึ้น พิมพ์ว่า

“ ภู คุณระมา...”

ภูติทรู้สึกร้อนที่ขอบตา จะบอกอย่างไรเธอจะรับรู้การจากไปของชายคนรักโดยไม่กระทบกระเทือนต่อการรักษาตัว

“เรา... จะอยู่ด้วยกัน... จะไปด้วยกัน...”

เธอเงิบเสียงลงไป ไบหน้าเพียงระบายรอยยิ้มบีบิต

เมื่อชายหนุ่มขยับตัว เธอยึดแขนเรียกให้เขาก้มลงไปจนใกล้เพื่อที่จะได้ยินเสียงอ่อนเบาที่เปล่งออกมาด้วยความยากลำบาก

“ บอกระริน... กล่องสีดำ... ในหีบเก็บของ...ของแม่...”

“ อะไรนะ ”

“ คุณระฝากให้บอก...”

ภูติทถอนใจ ประกายน้ำตาผุดวาบ

เธอยึดแขนเขาไว้ด้วยเรียวแรงน้อยนิด “ เสื่อตัด... ชุดที่ใส่... วั้งงานหน้าาก... เอ... เอามาให้ด้วย...”

“ เอามาทำไม ตัดกำลังไม่สบาย ”

ริมฝีปากของเธอปรากฏรอยยิ้ม “ ตัดจะ...เดินรำ...กับคุณระ.. เขาหล่อ...สูทผ้าไหมสีเงิน... แต่ตัด...ไม่สวย...”

ชายหนุ่มก้มล่ำก้นกอนแข็งๆ ที่วิ่งขึ้นมาทำให้ลำคอตีบตันอย่างยาก ลำบาก “ ได้ซี ผมจะเอามาให้...”

ระริน ค้นหาสิ่งที่ถูกพูดถึงด้วยมือที่สั่นเทา หญิงสาวชะงักเมื่อเห็นกล่องพลาสติกสีดำสนิทวางอยู่ที่กันหีบไม้ใหญ่ซึ่งของส่วนตัวของ

แม่ถูกนำมาเก็บไว้ น้ำตารื้นขึ้นมาจากภาพที่เห็นกลางเดือน หญิงสาวค่อยๆ หยิบกล่องขึ้นมาเปิด ภายใต้ของกระจุกกระจิก จดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่ สภาพที่ปรากฏร่องรอยยับยู่ยี่ บอกให้รู้ว่าคนที่อ่านก่อนหน้านี้มีอารมณ์อย่างไรก่อนจะนำมาพับเก็บ

ระรินที่รัก... เมื่อคุณอ่านจดหมายฉบับนี้ ผมคงไม่ได้อยู่เมืองไทยแล้ว ผมตัดสินใจพาครอบครัวมารับงานที่นี่ ขอโทษที่ผมบอกคุณไม่ได้ว่าเป็นที่ไหน

จดหมายฉบับนี้อาจจะสั้น แต่มันบรรจุความรู้สึกทั้งหมดที่ผมมีผมรักคุณ และผมขอโทษ ผมเสียใจที่ทำให้คุณผิดหวังและต้องทิ้งคุณมาขณะที่คุณกำลังจะมีลูก ลูกของเรา

ผมมีลูกกับคุณไม่ได้ ผมมีครอบครัวแล้ว

ผมเสียใจที่ไม่กล้าพบและบอกคุณด้วยตัวเอง ไม่อยู่แก้ปัญหา กับคุณ ผมซ้ซลาดเกินไป ยกโทษให้ผมด้วย...

กฤษณะ...

ระรินปาดน้ำตาที่ไหลลงมาอาบแก้ม “รินโทษว่าเป็นความผิดของพี่ระรินที่ทำให้กฤษณะหนีไป... เขาไม่เคยแก้ตัวเลย เขาเก็บเรื่องนี้ไว้คนเดียว คงกลัวว่ารินจะเสียใจและรับความจริงไม่ได้...”

ภูติท โอบหลังเธออย่างปลอบ

สีหน้าของระรินบอกความรู้สึกพิศวง

“แต่ว่าคุณทักรู้ได้อย่างไรกัน...”

ภูติทหนึ่งนึกหาคำตอบ “เขาอาจจะเคยบอกกันไว้ก่อน”

เขานึกไปถึงเหตุผลอื่น แต่ก็พูดออกมาไม่ได้

ระรินตามภูติทมาที่โรงพยาบาล ไบหน้าของคนป่วยในเตียงคนไข้ยังคงซิด เธอลืมตาขึ้นมาเพียงครั้ง ริมฝีปากระบายยิ้มอึมอึมเมื่อชุดผ้าไหมเนื้อหนานุ่มถูกวางลงกับร่าง เธอโอบแขนกอดไว้

“ทักสวยหรือยัง”

“สวยแล้ว คุณสวยมาก...”

“ฉัน...จะไป...กับคุณระ...”

“คุณต้องรักษาตัวให้หายดีก่อนซิหัด”

“เขาก็บอก...ว่าหัดยังไม่ต้องไป... เขาจะไปรอ...” เสียงเธอเบา ไบหน้าเจือยิ้ม “แต่ว่า...หัดจะไป...จะไปกับคุณระ... เราจะอยู่ด้วยกัน... จะไปด้วยกัน...”

แม้ในเวลาป่วยเธอก็ยังดี้อัน ดึงดันที่จะตามผู้ชายที่เธอหลงรัก ภูติทได้แต่ส่ายหน้า

เธอหลับตาลงอีกครั้ง ชายหนุ่มถอยออกมา หากแล้วหญิงสาวผู้แทบไม่สามารถขยับกายได้มาหลายวันก็กลับลุกขึ้น ปลดเข็มน้ำเกลือและสายตรวจวัดต่างๆ ออกจากแขนตัวเองอย่างไม่ยากลำบาก

ระริน อุทานออกมา ภูติท ถลาไปที่เตียง เร็วพอจะรับร่างที่ทรุดฮวบลงของเธอไว้ แขนบางของเธอยังกอดเสื้อไหมสีฟ้าครามไว้กับตัว

“...คุณระ.. คุณระ...” หญิงสาวพึมพำ

เธอแน่นิ่งอยู่ในอ้อมแขนของเขา ประกายในดวงตาที่เผยอ ค้างคาและรอยยิ้มที่ทิ้งอยู่บนริมฝีปากรูปสวย ทำให้ภูติทมีนงจนทำอะไรไม่ถูก พยาบาลและนายแพทย์มาพาเธอกลับขึ้นเตียงเพื่อทำการช่วยชีวิตอย่างรีบด่วน เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ไม่มีสิ่งใดสามารถจะพาหญิงสาวกลับมาได้

จาริตที่เบื้องหลังลูกกรงเหล็กถึงกับร่ำไห้ล้นเมื่อรู้ข่าว

การจากไปของหญิงสาว กรีดลึก... สร้างรอยแผลที่ไม่อาจลบเลือนขึ้นในหัวใจที่ร้าวกระต้างของเขาอีกแผลหนึ่ง.....

หลังจากนั้น แม้จะหลุดพ้นจากคดีความทั้งหลาย สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินเงินทอง แต่ชีวิตที่เหลือและดำเนินต่อไป กลับควบคู่อยู่ด้วยความเสียใจลึกล้ำ อย่างที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลย.....

ชุดราตรีสีฟ้าครามสดใสถูกวางทับกับร่างของเธออีกครั้ง

ภูติทยืนนิ่งอยู่ข้างเตียงด้วยความรู้สึกที่หนักอึ้ง น้ำตาทำให้ภาพตรงหน้าพร่าเลือน ชายหนุ่มเห็นชายกระโปรงที่พลัดห้อยตกลงมาขยับไหว คลับคล้ายกับยามเธอเคลื่อนไหวอยู่บนฟลอร์เต้นรำ.....

เขาแว่วเสียงเธอหัวเราะสดใส เสียงนั้นช่างไพเราะราวระฆังแก้ว และในเสียงที่แว่วยินนั้น ราวกับจะมีเสียงหัวเราะของชายหนุ่มผู้เป็นที่รักของเธอประสานรับกันอยู่.....

หากเธอได้กลับไปสู่อฟลอร์เต้นรำจริง ไม่ว่าจะมันเป็นที่ไหน ณ ภาพใดก็ตาม ในครั้งนี้มันคงจะเป็นการลีลาที่แสนสุข เพราะเธอได้เลือกคู่เต้นรำของเธอเอง.....

จบ (30 มกราคม 2545)